

Vic Moliner: «Fer teràpia és un acte igualment polític com militar en l'anticapitalisme»

Parlem amb el baixista i productor banyolí Vic Moliner sobre el nou disc 'Foc i endreces'

Vic Moliner | Nadia Beltran Pérez

El baixista i productor banyolí **Vic Moliner** és un d'aquells músics en constant moviment. A principis de la dècada passada, va publicar quatre treballs -dos amb la banda **STN!** i dos amb el col·lectiu **Verd i Blau**-. El 2016, va publicar el primer disc en solitari *Ara* (autoeditat, 2016) i, en els darrers anys, ha produït i col·laborat en treballs i gires d'un gran ventall d'artistes com **Clara Peya**, **Magalí Sare**, **Marala** i **Paula Grande**, entre altres. Avui, el músic ha reprès l'activitat del seu propi projecte amb un nou disc, *Foc i endreces* (Segell Microscopi, 2023), en què fa despertar la seva faceta com a cantautor i s'anima per primer cop a cantar les seves pròpies cançons.

Han passat set anys des del teu anterior disc. Has tardat tant perquè l'has cuinat a foc lent?

Tot i que l'he cuinat a foc lent, crec que no és el motiu principal pel qual he trigat set anys. He estat molt centrat en la producció i en les gires amb artistes i bandes tan diverses com **Clara Peya**, **Guadi Galego**, **The Gramophone Allstars Big Band**, **Paula Grande** o **Xavi Torres**

Trio. Tot i això, sempre acabo necessitant tornar a connectar amb la música, les paraules i els missatges que tinc a dins, i compartir-los en forma de música pròpia i, en aquesta ocasió, també en forma de poemari, que publicarem amb Edicions Tremendes a finals de primavera.

La pandèmia també ha estat un factor que t'ha endarrerit el disc?

No, de fet, la pandèmia va ser l'impuls inicial per començar el procés d'enregistrament d'algunes cançons que havia anat creant uns mesos abans. Lluny de ser un impediment, em va ajudar a decidir-me a tirar endavant un disc que inicialment havia de ser un senzill doble. A més, m'ha permès explorar amb calma la faceta de cantautor, ja que fins a *Foc i endreces* no havia cantat mai les meves cançons, sinó que les escrivia perquè les cantessin persones estimades com la **Judit Neddermann**, la **Magalí Sare**, en **Ferran Savall**, la **Selma Bruna**...

Video: <https://www.youtube.com/watch?v=r6Cu5TgLY-4>

'Foc i endreces' és una metàfora per explicar aquella dita que cal destruir per poder tornar a construir-hi una cosa nova?

En part sí, tot i que no ho havia verbalitzat mai així. Per mi "Foc i endreces" fa referència a la meua manera d'estar el món, en contacte amb el meu interior i alhora amb l'exterior. Les "endreces" fan referència a la cerca i al treball interior, a l'autoconeixement i al creixement personal; el "foc" fa referència a cremar les coses del nostre entorn que no ens fan bé. El "foc" és la meua part més activista i política, la que vol cremar el capitalisme per començar a organitzar-nos de forma més justa i respectuosa. De totes maneres, pensant-ho bé, potser fer teràpia és un acte igualment polític com militar en l'anticapitalisme.

De fet, el disc té força missatges polítics: hi parles sobre els privilegis socials, l'emergència climàtica, les derives polítiques globals actuals... Creus que és imprescindible que els artistes generin un discurs de canvi crític amb la realitat actual?

Penso que és imprescindible que qualsevol artista ?i persona? generi un discurs crític i plantegi canvis profunds. I com més capacitat d'influència tinguis, més imprescindible és. Vull emfatitzar que no és una qüestió necessària només si ets artista, sinó que ho és per a qualsevol ésser humà. Cal estar compromès amb avançar cap a un lloc millor com a societat i això passa per ser conscients dels privilegis que tenim, per canviar radicalment la manera com ens relacionem amb el planeta, consumir molt menys, i cuidar-nos molt més, tant a nosaltres mateixes com a la nostra xarxa.

Video: https://www.youtube.com/watch?v=G_ihKghZ6fY

Sonorament, el disc presenta força contrastos: hi ha moments tranquils i delicats i d'altres on la distorsió té molta presència. Ha estat buscat?

Crec que el disc té més moments delicats i tranquils que "canyeros", però és veritat que el ventall és força ampli. Per a mi, la dinàmica en la música és molt important, així com ho són els matisos i la profunditat i el seu vincle amb el missatge, la poètica de les lletres i els conceptes que hi expresso. M'agrada molt trobar el millor vestit per cada cançó, i com que, ja des de la seva concepció, el disc es mou entre la introspecció més profunda i la crema de coses, aquest sona com les dues coses i tots els grisos que hi ha al mig.

El disc l'heu gravat i produït amb Pau Brugada al vostre estudi: Olivera Estudi. Produir-se a un mateix requereix més esforç que produir a algú extern?

Sí, requereix més esforç, però per un motiu molt concret: com a creador la teua màxima aspiració és que l'essència de la teua obra es vegi reflectida al cent per cent en el resultat final. En canvi, com a productor, ho és crear el vestit a mida més preciós possible, que més bé li encaixi a cada cançó i artista. Quan produïm a alguna altra artista, nosaltres ens encarreguem d'una cosa i l'artista de l'altra, tot i que evidentment són terrenys que es toquen i totes opinem sobre tot. Però quan et produeixes a tu mateix, tu ets responsable de fer les dues coses i, per tant, el grau d'exigència es multiplica.

Video: <https://www.youtube.com/watch?v=3nT6TkUD0qk>

Clara Peya col·labora en dos temes. Ha estat molt diferent treballar amb ella en el teu

propi projecte respecte a com treballem plegats en el seu?

Amb la **Clara** fa molts anys que fem música juntes i tenim una relació personal molt profunda. Ens hem trobat en moltes situacions de tota mena: he produït sis dels seus discos, he girat amb la seva banda més de deu anys, hem tirat endavant un projecte a mitges (el duo **Indiga**), i ella ja havia participat en el meu disc anterior... Cada experiència ha estat molt diferent. Aquest cop, li vaig demanar que participés en la cançó "Precipici" perquè vaig pensar que li encaixaria moltíssim aquesta cançó, i ja m'havia dit, abans d'enregistrar-la, que era una de les cançons del disc que més li agradava. Va ser un procés molt fàcil i fluid: vaig anar un dia a casa seva amb un mínim estudi mòbil i vam estar un parell d'hores comentant la jugada i fent algunes preses. El segon tema on col·labora va sorgir quan es va posar a improvisar un final per "Precipici". Mentre ho feia, vaig veure claríssimament que m'encantaria recitar-hi un poema a sobre, i així va sorgir "Suite".

Video: <https://www.youtube.com/watch?v=6cDPMqQ2lak>

L'altra col·laboració del disc és Paula Grande.

Ja fa uns quants anys que conec la música de la **Paula** i que fem música juntes, i m'encanta el seu univers poètic i polític: crec que és molt potent i necessari. També fa uns quants anys que som parella, així que també és una persona molt important a la meua vida i amb qui hem compartit moltíssimes vivències. Vaig tenir molt clar que volia que cantés a "Fugim"; li queda preciosa i li afegeix tendresa. És una de les meves preferides del disc i la fa brillar moltíssim. Per altra banda, també volia que escrivís i recités un text seu com a conclusió de la cançó a partir d'una peça instrumental a baix sol que ja tenia, i realment és espectacular com fa les dues coses.